

בולעטין # 132 - אלול תשל"ג לפ"ק

וועד העולמי למען הצלת ישראל מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים ארגון מוקדש לעקור את עצת המרגלים המדברים לשון הרע על ארצינו הקדושה, (שעל ידיהם נחרב ב' מקדשות וגלינו מארצינו, ובא עלינו כל הצרות רח"ל), ולעורר על קדושת ומצות ישוב ארץ ישראל כמבואר במדרש תלפיות (ענף ארץ ישראל), יחד הקדוש ברוך הוא את ארץ ישראל כמו בעל המיחד קרקע לאשתו למזונותיה, והשכינה אין שורה בחוץ לארץ. ובספר חרדים (דף נ"ז), מצות עשה מן התורה לדור בארץ ישראל, שנאמר וירשתה וישבת בה, וכאמרם ז"ל שמצוה זו שקולה כנגד כל מצות שבתורה, ויתקיים בנו הפסוק דברים (יב, ה') "כִּי אִם אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל שְׁבִטֵיכֶם לְשׂוֹם אֶת שְׁמוֹ שֶׁם לְשִׁכְנוֹ תִדְרְשׁוּ וּבֵאתָ שָׁמָּה", ונזכה לביאת המשיח בב"א שנת "אל המקום אשר" לפ"ק.

יצא על ידי וועד העולמי למען הצלת ישראל

מעצת מרגלים, ולתקן חטא המרגלים

כמו שכתוב רש"י במדבר (פרק יג פסוק טז) ויקרא משה להושע וגו' - התפלל עליו - יה יושיעך מעצת מרגלים.

באר שבע, ארץ ישראל

העמק דבר על במדבר פרק יד פסוק כז

(כז) עד מתי לעדה הרעה. רש"י פי' עשרה מרגלים. ולמד רבינו מסוגית הגמ' בכ"מ ללמוד מכאן דעשרה נקרא עדה. אבל מכ"מ הרי אנו רואים להלן בפסוק ל"ה לכל העדה הרעה הזאת הנועדים עלי. דלא מדבר במרגלים ביחוד עד מקרא ל"ו. וכן לעיל מקרא א' ותשא כל העדה הפי' סנהדרין שבכל השבטים. אלא הדיוק בכאן מדלא כתיב לכל העדה ש"מ דעשרה לחוד מכונה עדה. ויהי' משמע כמו שמדבר ביחוד על עשרה מרגלים ראשי המלינים. אבל מכל מקום עיקר הכונה על כל ראשי העם. ולפי שעד שבא זה המאמר היו הולכים ומלינים בשביל שרצו שיהי' איזה שנוי בדבר ה' מאשר היו מוכנים להכנס לא"א. על כן בא הדבר עד מתי ילינו. אין להם להתלונן עוד. כבר שמעתי תלונות בני ישראל. וכך השנוי:

העמק דבר על במדבר פרק טז פסוק טו

(טו) ויחר למשה. נצטער הרבה ואינו מלשון כעס. וכמש"כ בספר בראשית ל"א ל"ה ל"ו:

אל תפן אל מנחתם. פרש"י מנחות התמידים. אינו עפ"י הגמ' בחגיגה דף ו' שמשעת מרגלים לא הקריבו תמידים כלל. וא"כ לא היה מנחה. והנראה ע"פ מש"כ ריש ספר ויקרא דלהשחתת המדות הבאה על ידי אחת מארבע מרות שנתקלקל. באה מנחה לכפר ולרפא חולי המרה ומה שנתעות בשעת החולי. וכענין האמור בשאול אם ה' הסיתך בי ירח ממנחה

ובמלאכי ג' וזאת שנית תעשו כסות דמעה את מזבח ה' וגו' מאין פנות אל המנחה יע"ש.
ואמר משה שאם יביאו מנחה לכפר על דברי עזות כ"כ שדברו בשביל כעס ותרעומת עלי:

אל תפן אל מנחתם. כי לא מחמת כעס ומכאוב לב הגיע להם זה העון. שהרי אין להם על מה לכעוס שהרי (ובזה יתפרש יפה מקרא ישעי' א' לא תוסיפו הביא מנחת שוא שאין לו משמעות. ולדברינו הפי' שמביאים על מה שעושים שלא כראוי כאלו בא להם מחמת קלקול איזה מרה. שמביאים לידי מעשים אלו. ובאמת המה עושים בשאט נפש בלא הסתת הטבע המקולקל. וא"כ ה"ז מנחת שוא) לא חמור אחד מהם נשאתי. לפי הפשט מנהגם היה שהמשרר עה"צ ינשא על הסוס כלשון המקרא בקהלת ראיתי עבדים על סוסים ושרים וגו' אלמא דראוי להיות להיפך אך גם המשרת את אדוניו בדרך נותנים לו חמור. ואני לא לבד שלא לקחתי סוסו של א' מהם אפי' חמור לא לקחתי לרכוב (ורש"י פי' בשם מדרש חז"ל אפי' חמור שהרכבתי את אשתי בשעה שהלכתי ממדין למצרים לא הי' משלהם. ויש להעיר יאמר רבותא יותר שהלחם שאכל במצרים לא הי' משל צבור אלא מזה מוכח שהעוסק בתמידות בצרכי צבור אין זה מן החסידות שלא יאכל משלהם. שהרי יהי' מוכרח להאציל איזה שעה למצוא פרנסתו ולא לעסוק בצרכי צבור. והרי נוח להם שגם באותה שעה יהא שקוע בצרכיהם ויהי ניזון משלהם. וגם משה ניזון אז משל צבור. ורק החמור שהביא את אשתו הי' משלו. ובאמת לא יהי' בשביל שנצרך משה לאשתו ובניו במצרים. שהרי מיד שבו למדין. אלא כך בקשה היא ממנו לראות תפארת י"מ וכדתניא במכילתא פ' יתרו. ודבר שבאמת אינו ההכרח לחייו של העוסק בצרכי צבור. ודאי ממדת חסידות שלא להעמיס עה"צ יותר מן ההכרח לחייו):

ולא הרעתי את אחד מהם. להתכבד בקלון מי מהם שיהא גורם כעס המביא לידי עזות בלי דעת. אבל המה אינם בכעס כי אם עזי נפש ברצון וא"כ אין ראוי שיקובל מנחתם לכפרה על זה:

(המשך בבולעטין הבא אי"ה)